

Arrest

nr. 212 330 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. NIYONZIMA
Jacob Jordaensstraat 112
2018 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2018 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. C. VANHALST, die *loco* advocaat M. NIYONZIMA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 maart 2002 aan in het Rijk en werd op 13 mei 2002 in het bezit gesteld van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 28 februari 2012.

1.2. Op 15 april 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot onbeperkt verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Deze aanvraag werd op 28 november 2011 ongegrond verklaard. Het annulatieberoep tegen deze beslissing werd op 5 juni 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.4. Verzoeker diende op 3 april 2014 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 17 juli 2014 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat een A-kaart mag worden afgeleverd onder voorbehoud van voorlegging van een geldige arbeidskaart B.

1.6. Op 25 augustus 2015 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard. De Raad heeft deze beslissing vernietigd in zijn arrest van 14 november 2018 met nr. 212 329.

1.7. Op 27 april 2018 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden en wenste zijn verblijfsstatuut te veranderen van gezinslid naar werknemer in loondienst. Deze aanvraag werd "verworpen" op 7 mei 2018. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 27.04.2018 bij de burgemeester van 3080 TERVUREN, door M., V. geboren te S. op 23.05.1963, onderdaan van Ivoorkust, verblijvende (...),

in toepassing van art. 9 al. 2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en art. 25/2 & 1 van het KB van 08.10.1981 gewijzigd door het KB van 27.04.2007, is ontvankelijk, doch ongegrond.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Meneer dient op 27.04.2018 een aanvraag om machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden in en wenst zijn verblijfsstatuut te veranderen van gezinslid naar werknemer in loondienst.

De voorgelegde arbeidskaart B (BR201802905) geldig tot 11.03.2019 is momenteel beperkt tot de duur van het verblijf van de echtgenote die hij is komen vervoegen in het kader van gezinshereniging (A-kaart geldig tot 30.04.2018). De arbeidskaart werd immers afgeleverd in toepassing van 9, 16° van het Koninklijk Besluit van 09.06.1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en bevat de opmerking "beperkt tot de duur van het verblijf van de echtgenote" ("limité à la durée du séjour du conjoint").

De geldigheid van de arbeidskaart is bijgevolg ondergeschikt aan het familieverband met de referentiepersoon die hij is komen vervoegen en verliest met andere woorden zijn geldigheid als het verblijf als gezinslid niet meer verder kan worden verlegd.

*De arbeidskaart kan bijgevolg niet worden aangewend om een machtiging tot verblijf aan te vragen als werknemer in loondienst in toepassing van artikel 9, tweede lid van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en art. 25/2, §1 van het KB van 08.10.1981.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie. Het middel wordt daarin uiteengezet als volgt:

"MIDDEL: schending van de wet over de motivering van administratieve akten van 29.07.1991; afwezigheid van motivering, verkeerde motivering, schending van het beginsel van evenredigheid, machtsmisbruik; schending van het algemene beginsel van goede administratie; schending1. van het beginsel volgens welk de overheid met alle aspecten van het dossier rekening moet houden ...

1. ARTIKEL 3 van de bedoelde wet van 29.07.1991 vereist een afdoende juridische en feitelijke motivering. De aangevochten beslissing beweert dat de aanvraag van verzoeker ontvankelijk is maar niet gegrond.
2. De feitelijke redenering van de dienst vreemdelingenzaken, over de beweerde "ongegrondheid" is gebrekkig. Het feitenrelaas zoals hierboven vermeld wordt niet betwist of is moeilijk betwistbaar.
3. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Het indienen van de werkvergunning op 27.04.2018 was gedaan in het kader van zijn aanvraag op grond van art 9 bis. Hij wou gewoon een nieuw element inbrengen. Hij heeft NOOIT, op dat ogenblik een aanvraag ingediend voor gezinshereniging. Het is een eigen initiatief van Mevr C. C. van de dienst vreemdelingen van de gemeente Tervuren om het dossier de kwalificeren als "gezinshereniging".
4. Verweerder verdedigt Mevr C. door te schrijven dat het een andere ambtenaar is, dhr. W. V., die de beslissing heeft genomen; deze beslissing was echter gebaseerd op informatie die door Mevr C. werden meegedeeld, want verzoeker heeft nooit contact gehad met dhr. V. Alle documenten en info van verzoeker werden ontvangen en/of geregistreerd door Mevr. C., die zeer goed op de hoogte was van de gezinstoestand van verzoeker. De arbeidskaart B werd afgeleverd met een vernietigende voorwaarde van een (onbestaande) "huwelijk" op basis van verkeerde informatie die meegedeeld werden door de gemeente Tervuren (via Mevr C.).
5. Verzoeker kon geen gezinshereniging aanvragen en geen verblijf aanvragen op basis van een ongeldige arbeidskaart, omdat hij sinds 10 januari 2018 gescheiden is van zijn vrouw. Feitelijk is de beslissing gebaseerd op een aanvraag die nooit is geldig geweest.
6. De juridische motivering is ook daar de beslissing argumenteert op basis van een fictieve arbeidskaart B die nooit geldig is geweest. Er bestaat geen geldige motivering die gebaseerd is op een arbeidskaart die vanaf het begin ongeldig is.

NOG MEER OVER DE NOTA MET OPMERKINGEN VAN DE BELGISCHE STAAT

Volgens verweerder: "...op 27.04.2017 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf m.o.v.v. art.9,2de lid van de Vreemdelingenwet; op 07.05.2018 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met de Administratieve Vereenvoudiging tot verwerping van de aanvraag dd.27.04.2018....." (P. 2/5 van de nota van verweerder).

Artikel 9,2^{de} lid bepaalt dat "...Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland....".

Verzoeker heeft alle aanvragen van langdurig verblijf via de gemeente Tervuren ingediend. Verweerder stoelt zijn argumentatie duidelijk op een foutieve rechtsbasis. Op 27.04.2018 is verzoeker bij de gemeente langs geweest om de arbeidskaart te tonen omdat die duidelijk afgeleverd was op basis van foutieve informatie. Hij wou absoluut GEEN aanvraag van verblijf indienen op basis van die arbeidskaart die manifest ongeldig was. Hij wou alleen hiertegen protesteren en aan zijn aanvraag herinneren, die hij in januari 2016 heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De reden waarom Mevr C. op dat ogenblik een aanvraag heeft geregistreerd op basis van een ongeldige arbeidskaart is iets raars en onbegrijpelijks!

De snelheid waarop de beslissing van weigering genomen werd (amper één week later, na de "aanvraag") spreekt voor zichzelf: de beslissing was klaar op het ogenblik van de "aanvraag"! Verzoeker was zich niet bewust van deze "aanvraag"!

Korte historiek om verder te onderstrepen dat DVZ de beslissing heeft genomen op grond van foutieve gegevens:

Verzoeker kwam aan als student einde van de jaren 1990. In april 2002 werd hij in dienst genomen door de C. (Centre pour le Développement de l'Entreprise), een instelling van de Europese commissie voor ontwikkelingsprojecten in Afrika en elders. Op basis van dit werk ontving hij in juni 2002 een speciale verblijfskaart die door het Ministerie van Buitenlandse zaken werd afgeleverd. Verzoeker verbleef onder dit statuut van speciale kaart tot 28 februari 2017. Vanaf de jaren 2010 was er reeds sprake van ontbinding van de C.; verzoeker dacht dan ook aan een statuutverandering. Hij vroeg nationaliteit aan; hij vroeg ook de regularisatie aan van zijn verblijf op grond van werk en lang verblijf (art 9 bis).

Intussen huwde verzoeker met Mevr A. op 12/7/2012. Mevr A. kwam pas einde 2012 in België aan, in het kader van de gezinshereniging met verzoeker. Dankzij het statuut van verzoeker kon Mevr A. eerst een arbeidskaart B en vervolgens een arbeidskaart A alsook een definitieve verblijfsvergunning bemachtigen.

De jongste aanvraag van verzoeker op grond van art 9bis dateert van 21.01.2016. De vroegere aanvragen werden geweigerd om 2 hoofdredenen:

- 1. Regularisatie was niet nodig wegens het bezitten van een speciale verblijfskaart;*
- 2. Na de aankondiging van de ontbinding van C., wou DVZ, het bewijs dat verzoeker zou blijven werken. Verzoeker heeft verschillende aanboden van werk gekregen die aan DVZ werden meegedeeld in het kader van de aanvraag tot regularisatie dd. 21.01.2016.*

De aanvraag tot regularisatie dd. 21.1.2016 werd niet echt behandeld; de gemeente Tervuren maakte het een dossier van "gezinshereniging" en van "arbeidskaart B", ondanks de duidelijke informatie, via verzoeker en zijn ex-vrouw dat zij intussen gescheiden waren. Mevr C. werd op de hoogte gebracht van de scheiding.

Verzoeker en zijn ex- vrouw hebben op 23/7/2017 een gezamenlijk verzoekschrift tot echtscheiding ingediend.

Reeds in Oktober 2017 wist de gemeente dat het koppel op twee verschillende adressen leefde (zie bijlagen). Ondanks dit gekend feit van scheiding, werd in december 2017, en vervolgens in februari 2018 het bewijs van immatriculatie van verzoeker vernieuwd op grond van gezinshereniging !(en niet op basis van art 9 bis zoals door verzoeker aangevraagd).

Intussen had verzoeker via een geïnteresseerd werkgever een arbeidsvergunning aangevraagd. Nergens in de aanvraag werd het gewezen huwelijk met Mevr A. vermeld; de aanvraag werd ingediend lang na de echtscheiding. Tot zijn grootste verbazing ontving verzoeker een arbeidsvergunning (kaart B) met de vermelding van de voorwaarde dat die geldig is tot de duur van het verblijf van de echtgenote van verzoeker. De Brusselse autoriteit heeft deze voorwaarde ingevoerd op basis van foutieve informatie die zij kreeg van de gemeente Tervuren.

Gemeente Tervuren wist dat verzoeker niet meer met Mevr A. woonde sinds ten laatste Oktober 2017.

Kortom, de motivering van verweerde, volgens welke "...de geldigheid van de arbeidskaart is bijgevolg ondergeschikt aan het familieverband van de referentiepersoon die hij is komen vervoegen ..." is feitelijk en juridisch verkeerd:

- Er was geen geldig arbeidskaart B en dan ook geen geldig aanvraag mogelijk op die basis; NIET verzoeker maar gemeente Tervuren heeft een aanvraag op die basis geregistreerd. Verzoeker kon niet bewust een aanvraag indienen op basis van een document dat manifest ongeldig was.*
- Verzoeker is zich NIET bij zijn ex- vrouw "komen vervoegen", wel het tegendeel, nl. zij is zich bij hem komen vervoegen, vanuit Ivoorkust; hij was al lang in België en het verblijfsstatuut van Mevr A. was afhankelijk van het verblijf van verzoeker."*

2.2.1. In de synthesesmemorie voert verzoeker aan dat hij op 21 januari 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers schrijven van 27 april 2018 was een aanvulling op deze procedure en kon volgens verzoeker aldus niet worden beschouwd als een zelfstandige aanvraag.

De Raad merkt op dat verzoeker hiermee een nieuwe grief ontwikkelt ten aanzien van de bestreden beslissing, die niet werd aangevoerd in het inleidend verzoekschrift. In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat "in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden" (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie "zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60" van dezelfde wet, dat bepaalt dat "geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn". Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de

verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidende verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij het nieuwe middel niet eerder kon aanvoeren, zodat het onontvankelijk moet worden verklaard.

2.2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 april 2018 een schrijven richtte aan de burgemeester van Tervuren. Hierin voerde hij aan dat na verschillende jaren voor internationale instellingen te hebben gewerkt, hij wenste over te stappen naar een privébedrijf. Hij diende hiervoor een nieuwe arbeidskaart aan te vragen, reden waarom hij de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indiende. Het is deze aanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden *“verwerpingsbeslissing”* van 7 mei 2018.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemeente Tervuren deze aanvraag per e-mail overgemaakt heeft aan de Dienst Vreemdelingenzaken met de vermelding *“aanvraag statutenwijziging van gezinshereniging naar werknemers”*. Uit een synthesenota in het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker een retributie van 350 euro betaalde en als aanvullende documenten een arbeidsovereenkomst, een medisch attest en een uittreksel uit het strafregister voorlegde. Uit deze elementen blijkt duidelijk dat zijn schrijven van 27 april 2018 diende te worden beschouwd als een nieuwe aanvraag, en niet als een aanvulling van een eerdere aanvraag, zoals hij thans beweert.

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk dat ze is genomen op grond van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, evenals *“artikel 25/2 & 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981”*. In de mate verzoeker betoogt dat zijn aanvraag ten onrechte werd bestempeld als een vraag om gezinshereniging, kan hij niet worden bijgetreden.

Ook waar verzoeker aanvoert dat hij nooit een aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend, blijkt uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk dat verzoeker, na afloop van zijn speciale verblijfskaart, een aanvraag indiende om toelating tot verblijf in functie van zijn echtgenote overeenkomstig artikel 10bis van de vreemdelingenwet. In die hoedanigheid werd hem een A-kaart afgeleverd die geldig was tot 30 april 2018. De bestreden beslissing wijst er in dit verband ook terecht op dat aan verzoeker inderdaad een arbeidskaart werd afgeleverd in toepassing artikel 9, 16°, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers met de vermelding *“beperkt tot de duur van het verblijf van de echtgenote”* (geldig tot 30 april 2018). De bestreden beslissing gaat aldus wel degelijk uit van de correcte feitelijke vaststellingen wanneer wordt vastgesteld dat op het ogenblik van de nieuwe beslissing verzoekers verblijf is beperkt tot de duur van het verblijf van zijn echtgenote. Verzoekers verklaringen, dat inmiddels de echtscheidingsprocedure werd ingezet, heeft geen implicatie op deze vaststellingen.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT